

i:\mw\janspan
(Med automatisk sidenummerering)

1.

Jan Spangenberg
Gartnergade 9 D, 4. sal, t.h.
2200 København N

- 7 APR. 1997

4. k.

1997/1220/101-22

MW

(2.-3. Se bagest)

I brev af 16. februar 1995 klagede De over, at Københavns Kommune efter Deres opfattelse uden hjemmel havde pålagt Dem fire parkeringsafgifter samt over kommunens sagsbehandling i forbindelse hermed. Kommunen havde efter Deres opfattelse overtrådt såvel god forvaltningsskik som regler i forvaltningsloven.

Ved brev af 20. marts 1995 meddelte indenrigsministeren, at Indenrigsministeriet under hensyn til, at De havde gjort Deres indsigelse vedrørende kommunens pålæggelse af parkeringsafgifter gældende i fogedretten, ikke foretog videre i anledning af dette spørgsmål. Indenrigsministeren oplyste samtidig, at ministeriet havde anmodet Københavns Kommune om en udtalelse om den del af Deres klage, der vedrørte sagsbehandlingen. Kommunen afgav udtalelse ved brev af 6. april 1995.

Ved brev af 9. juni 1995 anmodede Indenrigsministeriet om Deres eventuelle bemærkninger til kommunens udtalelse.

Indenrigsministeren meddelte den 20. juni 1995 som svar på en fornyet henvendelse af 8. maj 1995 fra Dem, at Indenrigsministeriet fortsat ikke kunne tage stilling til spørgsmålet om kommunens hjemmel til at pålægge Dem de fire afgifter, idet fogedretten havde afsagt kendelse vedrørende Deres sag, herunder vedrørende dette spørgsmål.

Den 13. oktober 1995 anmodede De på ny Indenrigsministeriet om at behandle hjemmelsspørgsmålet.

Det fremgår af sagen, at De i perioden 27. oktober til 1. november 1993 blev pålagt fire parkeringsafgifter.

De rettede ved brev af 13. november 1993 henvendelse til Københavns Kommunes Vejafdeling med forespørgsel om, hvorfor De var blevet pålagt disse afgifter. I den anledning oplyste vejafdelingen ved brev af 28. januar 1994 blandt andet følgende:

"Som svar på Deres brev af 13. november 1993 om ovenstående parkeringsafgift, meddeles herved, at ved indkørsel til omhandlede område, er det ved tydelig skiltning tilkendegivet:

Opholds- og legeområde

som er udført i henhold til Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 590 af 24. juni 1992.

I denne bekendtgørelse § 19 fremgår det, at parkering i opholds- og legeområder ikke må ske uden for særligt afmærkede pladser, hvilket omhandlede bil var.

Under henvisning til ovenstående fastholdes afgiften."

Brevet var vedlagt sålydende bilag:

"Parkeringsafgiften bedes indbetalt inden 10 dage, da sagen ellers vil blive fremsendt til Københavns skatteforvaltning til inddrivelse, hvormed der vil påløbe yderligere omkostninger.

Kommunens mulighed for at opkræve parkeringsafgifter er fastlagt i færdselslovens § 122 a og Justitsministeriets bekendtgørelse af 27.12.1991 om kommunal parkeringskontrol.

Kommunens afgørelse kan efter samme lovs § 121, stk. 2, ikke indbringes for højere administrativ myndighed, men kun indbringes som et civilt søgsmål for underretten/byretten ved at udtage stævning mod vejafdelingen."

Efterfølgende oplyste kommunen den 24. marts 1994 på Deres anmodning, at den omhandlede bekendtgørelse havde hjemmel i færdselslovens § 92. Ved brev af 4. april 1994 anmodede De om, at de pålagte afgifter blev frafaldet, idet De nærmere henviste til følgende omstændigheder:

"- Jeg var ikke klar over at de af Dem sendte færdselsindskrænkninger var gældende. Jeg har haft kørekort siden 1978, hvor bemeldte E51 opholds- og legeområde ikke var gældende. Jeg har i øvrigt aldrig nogen sinde fået en

bøde, og har kun haft bil siden 1993, hvorfor jeg ikke har erfaringer med disse nye parkeringsregler.

- afgifterne mod mig vedrører samme periode, hvor bilen ikke har været flyttet indimellem. Jeg bliver således først klar over afgifterne, da jeg ser dem samlet på min bil første gang jeg kører i bilen efter 1.11.93. Jeg kører kun i bilen ca. hver 14. dag.
- der er hver eneste dag parkeret mange biler præcis hvor min bil var parkeret uden at de får bøder. Sligt er jo ikke lighed for loven.
- min økonomi er særdeles dårlig, da jeg både betaler gammel skat med 1800 om måneden og studiegæld med 2000 kr. om måneden."

Som svar herpå udtalte kommunens vejafdeling ved brev af 2. maj 1994 blandt andet, at ukendskab til parkeringsreglerne ikke er grundlag for eftergivelse af parkeringsafgifter; kommunen fastholdt derfor afgifterne til betaling.

I brevet oplyste vejafdelingen endvidere følgende:

"Sagen er fremsendt til Skatteforvaltningen for gennemførelse af udlægsforretning, hvor De ved indgivelse af protest mod udlægget kan få sagen prøvet af fogedretten."

Ved brev af 6. maj 1994 meddelte De Københavns Kommune, at De ikke kunne acceptere afgørelsen. I brev af 25. maj 1994 henviste kommunens vejafdeling til vejledningen i brevet af 2. maj 1994 om, hvordan De kunne få sagen prøvet i fogedretten.

De klagede herefter ved brev af 9. august 1994 til fogedretten, idet De fremsendte Deres klage til Københavns Kommunes skatteforvaltning. I brevet henviste De til Deres breve af 4. april og 6. maj 1994, idet De derudover anførte, at De fandt, at kommunen ikke havde overholdt reglerne i forvaltningslovens § 7 om vejledningspligt, i §§ 22 og 24 om begrundelse og i § 25 om klagevejledning.

Som svar herpå meddelte kommunen ved brev af 25. august 1994, at sagen først ville blive indbragt for fogedretten, når pantefogeden havde foretaget udlæg, jf. skatteinddrivelseslovens § 6,

hvorefter fogedretten påkender indsigelser mod udlæg foretaget af pantefogeden. Skatteforvaltningen anmodede Dem samtidig om at møde til udlægsforretning.

I brev af 5. september 1994 til skatteforvaltningen klagede De over, at De ikke havde modtaget svar på det, De havde anført i Deres brev af 9. august 1994.

De anmodede samtidig om, at sagen blev sendt til Folketingets Ombudsmand som en klage over kommunen, såfremt sagen ikke kunne gå til fogedretten, før der var foretaget udlæg.

I brev af 14. september 1994 redegjorde skatteforvaltningen over for Dem for sagen og anførte blandt andet følgende:

"Vedrørende klagevejledning skal man meddele, at afgørelser fra Stadsingeniørens Direktorat vejafdeling ikke kan påklages til anden forvaltningsmyndighed. Det er derfor skatteforvaltningens opfattelse, at der ikke skal gives klagevejledning ud over den, De allerede har fået i brev af 2. maj 1994 fra Stadsingeniørens Direktorat.

I medfør af Skatteinddrivelseslovens § 6, stk. 1, påkender fogedretten indsigelser mod udlægsforretninger foretaget af de kommunale pantefogeder. De vil derfor først i forbindelse med udlægsforretningens foretagelse modtage vejledning om fremgangsmåden ved indsigelser mod udlægget, ligesom Deres brev af 9. august 1994 først vil blive fremsendt til fogedretten, når der er foretaget en udlægsforretning.

...

Det kan ... oplyses, at Folketingets Ombudsmand efter de nugældende regler kun har indseende med de kommunale sagsområder, hvor der er hjemmel for rekurs til en statslig myndighed. Der henvises til lov om Folketingets Ombudsmand, § 4, stk. 2.

De kommunale afgørelser, der træffes vedrørende parkeringsafgifter er endelige og sagen kan derfor ikke indbringes for ombudsmanden."

På baggrund af dette brev anmodede kommunen Dem på ny om at betale afgifterne.

Derefter rettede De ved brev af 29. september 1994 henvendelse til borgmesteren for Magistratens 4. afdeling, under hvilken Vejafdelingen hører, med følgende spørgsmål:

"1. Opfylder afgørelsen af 2. maj 1994 §§ 22 og 24 i forvaltningslovens krav til begrundelser? ...

2. Opfylder samme afgørelse § 25 i forvaltningsloven om klagevejledning? ...

3. Opfylder afgørelsen af 2. maj 1994 og ... brev af 25. maj 1994 vejledningspligten i § 7 i forvaltningsloven? ...

4. Kan en kommunal skattemyndighed nægte at oversende en klage til retten? ...

5. Kan en kommunal myndighed nægte at oversende en klage til ombudsmanden? ..."

Den 17. oktober 1994 protesterede De mod, at kommunen den 7. oktober 1994 havde foretaget udlæg for de fire parkeringsafgifter i indeståendet på en konto, idet De oplyste, at De ikke havde nogen penge at leve for. Udlægsbeløbet blev derfor udbetalt, og forretningen blev sluttet som forgæves.

Under henvisning til Deres indsigelse mod udlægget bad kommunen ved brev af 2. november 1994 fogedretten om at beramme et møde til protestens afgørelse.

Borgmesteren besvarede ved brev af 17. november 1994 Deres henvendelse af 29. september 1994.

I brev af 30. november 1994 tilkendegav De Deres utilfredshed med borgmesterens brev, idet De herunder nævnte, at De var utilfreds med den vejledning, De havde fået om muligheden for at klage til fogedretten.

Som svar herpå udtalte borgmesteren ved brev af 2. februar 1995 blandt andet følgende:

"Fogedretten er ikke en prøvelse af forvaltningens afgørelse i parkeringsafgiftssagen, men en prøvelse af skattemyndighedernes grundlag for udlægsforretning. Det påhviler derfor ikke magistratens 4. afdeling at oplyse om muligheden for indbringelse af

sagen for fogedretten, dels fordi Deres klager til vejafdelingen ikke vedrører opkrævningsmæssige forhold, dels fordi magistratens 4. afdeling i sagens natur ikke kan opfordre klager til at undlade at betale den pålagte afgift for derved at lade sagen gå i fogedretten."

I brev af 20. februar 1995 bad De borgmesteren om at revurdere sagen, og ved brev af 1. marts 1995 stillede borgmesteren sagen i bero, indtil fogedrettens kendelse forelå.

Fogedretten stadfæstede ved kendelse af 3. marts 1995 de foretagne udlægsforretninger. Kendelsens præmisser er sålydende:

"Parterne er enige om, at rekvisitus har parkeret i et område, hvor der var opsat færdselstavle E 51 opholds- og legeområde, og at parkeringen skete uden for de afmærkede pladser. Rekvisitus har modtaget 4 parkeringsafgifter h.h.v. den 27., 28. og 29. oktober samt den 1. november 1993, og der blev i hver enkelt tilfælde placeret et giroindbetalingskort ved bilen. Da afgifterne er udstedt på forskellige dage, findes det berettiget, at der er udstedt 4 afgifter, skønt bilen ikke har været flyttet i den pågældende periode. På de enkelte girokort er anført, at der er tale om en parkeringsafgift, og der er videre anført, at overtrædelsen vedrører parkering forbudt, opholds- og legeområde. Girokortet indeholder således en begrundelse for den udstedte parkeringsafgift. Da de øvrige af rekvirenten anførte anbringender ikke findes at kunne føre til et andet resultat, vil de af rekvirenten h.h.v. den 7. og 17. oktober 1994 foretagne udlægsforretninger være at stadfæste."

I denne anledning skal Indenrigsministeriet udtale følgende:

Det tilsyn, som de kommunale tilsynsmyndigheder udøver over for Københavns Kommune, er et retligt tilsyn. Tilsynet omfatter kun spørgsmål om, hvorvidt der er sket en tilsidesættelse af lovgivningen, herunder offentligretlige retsgrundsætninger, jf. § 48 i lov om Københavns Kommunes styrelse (lovbekendtgørelse nr. 616 af 18. juli 1995).

Endvidere bemærkes at Indenrigsministeriets tilsyn normalt viger, hvis der er en særlig klageinstans, som kan træffe eller har truffet afgørelse i klagesagen.

I henhold til § 5 i bekendtgørelse nr. 961 af 27. december 1991 om kommunal parkeringskontrol opkræves og inddrives afgifter

pålagt af kommunalt ansatte parkeringskontrollører af kommunen efter reglerne om opkrævning og inddrivelse af skatter og afgifter.

Det fremgår af § 6, stk. 1, i skatteinddrivelsesloven, at indsigelser mod udlægsforretninger, der foretages af de kommunale pantefogder, påkendes af fogedretten. (I den periode, hvor Deres sag verserede hos Københavns Kommune, var den gældende skatteinddrivelseslov lov nr. 278 af 26. maj 1976 som senest ændret ved lov nr. 396 af 13. juni 1990).

Da De har indbragt Deres sag for fogedretten, der har taget stilling til berettigelsen af kommunens udstedelse af de fire afgifter, kan Indenrigsministeriet som også tidligere meddelt ikke foretage videre i den del af sagen, der vedrører spørgsmålet om kommunens hjemmel til pålæggelse af afgifterne.

De kommunale tilsynsmyndigheder kan som nævnt i brevet af 20. marts 1995 endvidere ikke tage stilling til, om kommunernes sagsbehandling er rimelig eller hensigtsmæssig. Indenrigsministeriet kan derfor ikke tage stilling til spørgsmål om god forvaltningsskik, men alene til om kommunen har handlet i strid med lovgivningen, herunder reglerne i forvaltningsloven.

Forvaltningsloven (lov nr. 571 af 19. december 1985 som senest ændret ved lov nr. 347 af 6. juni 1991) indeholder blandt andet følgende bestemmelser om begrundelse:

"§ 22. En afgørelse skal, når den meddeles skriftligt, være ledsaget af en begrundelse, medmindre afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold.

§ 24. En begrundelse for en afgørelse skal indeholde en henvisning til de retsregler, i henhold til hvilke afgørelsen er truffet. I det omfang, afgørelsen efter disse regler beror på et administrativt skøn, skal begrundelsen tillige angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for skønsudøvelsen.

Stk. 2. Begrundelsen skal endvidere om fornødent indeholde en kort redegørelse for de oplysninger vedrørende sagens faktiske omstændigheder, som er tillagt væsentlig betydning for afgørelsen."

Der er således efter forvaltningslovens § 22 en pligt for en forvaltningsmyndighed til at begrunde skriftlige afgørelser, der går en part imod, mens kravene til begrundelsens indhold er angivet i lovens § 24, stk. 1 og 2.

En generel angivelse af, hvor udførlig en begrundelse skal være, er ikke mulig. Der består ikke en almindelig pligt til i begrundelsen at gå ind på samtlige anbringender m.v. fra en parts side, men i det omfang der er tale om relevante anbringender, er der en formodning for, at de berøres i begrundelsen, jf. Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, 1994, side 371 f. Af forvaltningslovens § 24 kan således ikke udledes nogen pligt til at gå ind på anbringender, der ikke har betydning for sagen.

Spørgsmålet om, hvorvidt der blev givet den fornødne begrundelse i forbindelse med parkeringsafgifterne pålæggelse, er påkendt af fogedretten i den ovenfor citerede kendelse.

Indenrigsministeriet finder herefter ikke grundlag for at foretage videre vedrørende dette spørgsmål.

Som ovenfor omtalt bad De i Deres brev af 4. april 1994 Københavns Kommune om at frafalde afgifterne, idet De samtidig fremdrog en række nærmere anbringender til støtte herfor.

Københavns Kommune havde allerede i brevet af 28. januar 1994 som suppleret ved brev af 24. marts 1994 angivet de retsregler, i henhold til hvilke afgifterne var blevet pålagt, ligesom kommunen kort havde redegjort for sagens faktiske omstændigheder, hvorfor der ikke var behov for på ny at gentage dette i brevet af 2. maj 1994. Endvidere oplyste kommunen Dem i brevet af 2. maj 1994 om, at ukendskab til parkeringsreglerne ikke er grundlag for eftergivelse af parkeringsafgifter. Deres øvrige anbringender i brevet af 4. april 1994 var efter Indenrigsministeriets opfattelse ikke relevante for spørgsmålet om fastholdelse af de pålagte afgifter.

På denne baggrund finder Indenrigsministeriet ikke, at Københavns Kommune har tilsidesat forvaltningslovens regler om begrundelse i forbindelse med meddelelse af afslag på anmodningen om at frafalde de pålagte afgifter.

Med hensyn til spørgsmålet om klagevejledning skal Indenrigsministeriet i relation til selve pålæggelsen af de fire parkeringsafgifter bemærke, at Københavns Kommunes afgørelse, som også meddelt af kommunen, i henhold til bestemmelsen i § 121, stk. 2, i færdselsloven (lovbekendtgørelse nr. 735 af 24. august 1992) ikke kan indbringes for højere administrativ myndighed.

Om spørgsmålet om klagevejledning indeholder forvaltningsloven blandt andet følgende bestemmelse:

"§ 25. Afgørelser, som kan påklages til anden forvaltningsmyndighed, skal, når de meddeles skriftligt, være ledsaget af en vejledning om klageadgang med angivelse af klageinstans og oplysning om fremgangsmåden ved indgivelse af klage, herunder om eventuel tidsfrist. Det gælder dog ikke, hvis afgørelsen fuldt ud giver den pågældende part medhold."

Da Københavns Kommunes afgørelse om at pålægge Dem parkeringsafgifterne ikke kunne påklages til en anden forvaltningsmyndighed, har kommunen ikke været forpligtet til at give Dem klagevejledning i henhold til forvaltningslovens § 25.

Forvaltningsloven indeholder endvidere følgende bestemmelse om klagevejledning:

"§ 26. Afgørelser, der kun kan indbringes for domstolene under iagttagelse af en lovbestemt frist for sagens anlæg, skal være ledsaget af oplysning herom."

Den da gældende skatteinddrivelseslov indeholdt i § 6, stk. 3, følgende lovbestemte frist:

"Stk. 3. Under forretningen kan indsigelser fremsættes over for pante- eller toldfogden, der underretter fogedretten om indsigelserne. Efter forretningen kan indsigelser fremsættes over for fogedretten. Fristen for fremsættelse af indsigelser er 4 uger fra forretningens foretagelse. Oversiddes fristen, afviser fogedretten indsigelsen. Justitsministeren kan dog undtagelsesvis

indtil 1 år efter forretningen tillade, at en indsigelse behandles. Begæring herom skal i så fald indleveres til fogedretten inden 4 uger efter tilladelsens meddelelse. Fogedrettens afgørelse om indsigelser kan kæres til landsretten efter reglerne i retsplejelovens kapitel 53."

På tidspunktet for afgørelsen om at pålægge Dem afgifterne var der imidlertid ikke tale om at indbringe en indsigelse mod et udlæg for fogedretten, og det kunne derfor ikke fastslås, hvornår fristen i skatteinndrivelseslovens § 6 ville begynde at løbe. Københavns Kommune har følgelig ikke i medfør af den nævnte bestemmelse i forvaltningslovens § 26 haft pligt til på dette tidspunkt at oplyse Dem om muligheden for at indbringe sagen for fogedretten.

Ud over de tilfælde, hvor der er pligt til at give vejledning i henhold til forvaltningslovens § 26, følger det af vejledningspligten i forvaltningslovens § 7, stk. 1, at borgerne i tilfælde, hvor sagsanlæg vil være nærliggende, f.eks. fordi der på det pågældende forvaltningsområde er særlige regler for, at sagen kan indbringes for domstolene, eller hvor den pågældende i øvrigt spørger om muligheden for at klage over afgørelsen, bør vejledes om muligheden for at indbringe sagen for domstolene, jf. den kommenterede forvaltningslov, 1992, v/ John Vogter, side 305.

Med kommunens svar af 28. januar 1994 på Deres forespørgsel af 13. november 1993 fulgte et bilag, der er citeret ovenfor, og hvori det anførtes, at afgørelsen om pålæggelse af parkeringsafgifter ikke kunne indbringes for højere administrativ myndighed, men "kun" kunne anfægtes ved udtagelse af stævning mod kommunen.

Indsigelser mod den pålagte parkeringsafgift kunne imidlertid som ovenfor anført tillige i medfør af skatteinndrivelsesloven forlanges indbragt for fogedretten i forbindelse med foretagelse af udlæg, hvilket tillige ville være en for Dem enklere og billigere måde at få påkendt indsigelserne.

Den meddelte klagevejledning var således ikke fyldestgørende.

Efter Indenrigsministeriets opfattelse må kommunen i forbindelse med, at en borger fremfører indsigelser mod en parkeringsafgift, som ikke fører til, at afgiften frafaldes, som en del af sin vejledningspligt være forpligtet til ud over muligheden for civilt søgsmål tillige at oplyse om muligheden for indbringelse for fogedretten.

Den i det medsendte bilag meddelte klagevejledning var således ikke i overensstemmelse med forvaltningsloven.

Indenrigsministeriet har i dag meddelt Københavns Kommune denne opfattelse.

I relation til Deres indsigelse af 4. april 1994 mod afgifterne bemærkes, at Københavns Kommunes svar af 2. maj 1994 indeholdt vejledning om Deres mulighed for at få sagen indbragt for fogedretten, hvilket senere i overensstemmelse med skatteinddrivelseslovens regler skete i forbindelse med udlægsforretningen. Indenrigsministeriet finder derfor ikke anledning til at foretage videre vedrørende spørgsmålet om klagevejledning.

Forvaltningslovens § 7, stk. 2, er sålydende:

"Stk. 2. Modtager en forvaltningsmyndighed en skriftlig henvendelse, som ikke vedrører dens sagsområde, videresendes henvendelsen så vidt muligt til rette myndighed."

Indenrigsministeriet skal vedrørende Deres klage over, at Københavns Kommune ved brev af 25. august 1994 afviste at videresende Deres klage af 9. august 1994 til fogedretten, førend udlæg var foretaget, bemærke, at fogedretten i henhold til bestemmelsen i skatteinddrivelseslovens § 6, stk. 1, alene har hjemmel til at tage stilling til indsigelser mod udlæg. Bestemmelsen er således ikke anvendelig, før udlæg foretages, hvorfor kommunen ikke har haft pligt til at videresende Deres klage.

De har endelig klaget over, at Københavns Kommune ved brevet af 14. september 1994 afviste Deres begæring om oversendelse til Folketingets Ombudsmand med den begrundelse, at ombudsmanden

efter § 4, stk. 2, i (den dagældende) lov om folketingets ombudsmand (lovbekendtgørelse nr. 642 af 17. september 1986) kun havde indseende med de kommunale sagsområder, hvor der var klageadgang til en statslig myndighed.

Det af Københavns Kommune anførte giver ikke Indenrigsministeriet anledning til bemærkninger. Det skal dog tilføjes, at den nævnte begrænsning af ombudsmandens kompetence bortfaldt ved lov nr. 473 af 12. juni 1996 om Folketingets Ombudsmand. Lovændringen har virkning for sager afgjort efter den 1. januar 1997.

Det skal i øvrigt i den forbindelse bemærkes, at sager rejses ved indgivelse af klager eller af ombudsmanden af egen drift. Ombudsmanden bestemmer selv, om de henvendelser, som han modtager, giver anledning til at iværksætte en undersøgelse. I den forbindelse har ombudsmanden krav på at modtage sagsakter og oplysninger fra forvaltningen.

Der henvises til kapitlerne 2, 4, 5 og 6 i den gældende ombudsmandslov samt Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, side 584 f.

Det er på denne baggrund Indenrigsministeriets opfattelse, at der hverken efter forvaltningslovens § 7, stk. 2, eller på andet grundlag påhviler en forvaltningsmyndighed en forpligtelse til at videresende en sag til Folketingets Ombudsmand alene efter anmodning fra en part, der ikke har fået medhold hos myndigheden.

Indenrigsministeriet finder således ikke, at Københavns Kommune handlede ulovligt ved ikke at oversende Deres klage til Folketingets Ombudsmand.

Indenrigsministeriet foretager herefter ikke videre i anledning af Deres henvendelser.

Kopi af dette brev er sendt til Københavns Kommune.

Med venlig hilsen

Torben Sørensen

2. Københavns Kommune, Magistratens 4. Afdeling

2. Not.:

Hvilket herved meddeles under henvisning til j.nr. 2100.3.

Det bemærkes, at det som bilag til brev af 28. januar 1994 til Jan Spangenberg medsendte bilag, hvori det anføres, at pålagte parkeringsafgifter alene kan anfægtes ved civilt søgsmål, og hvor der ikke oplyses om muligheden for indbringelse for fogedretten, efter Indenrigsministeriets opfattelse er vildledende og ikke opfylder kommunens vejledningspligt i henhold til forvaltningslovens § 7, stk. 1.

Torben Sørensen

3. Trafikministeriet, Att. Per Strand

3. Stempelnot.

Torben Sørensen